

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 40787-01-26 מדינת ישראל נ' אבו חיט

כבוד השופטת, סגנית הנשיא זהר דיבון סגל

לפני

בעניין : המאשימה
מדינת ישראל
יחידת תביעות שלוחת נתניה
ע"י ב"כ עוה"ד עדי בן חיים

נגד

הנאשם
אחמד אבו חיט
ע"י ב"כ עוה"ד מיכל קורן

גזר דין

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בביצוע עבירת הסעת שלושה תושבים זרים או יותר - לפי סעיף 12א (ג) (א1) (ב) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל).
2. לפי כתב האישום המתוקן, ביום 8.1.2026 בשעה 06:33 הסיע הנאשם בכביש מספר 553, ברכב מסוג מרצדס מ.ר. 90721601 (להלן: הרכב) חמישה תושבי האזור ששהו בישראל מבלי שהחזיקו באישור כניסה או שהייה כחוק.
3. הצדדים לא הגיעו לכדי הסכמה באשר לעונש שראוי שיוטל על הנאשם וכל צד טען כראות עיניו וכמיטב שיקול דעתו המקצועי. המחלוקת נוגעת הן בגבולות מתחם הענישה והן ביחס למיקום העונש בגדרי המתחם.
4. המאשימה עמדה על הפגיעה בערכים החברתיים ובזכותה של המדינה לקבוע את הבאים בשעריה והצורך להגן על בטחון הציבור. חומרה יתרה ביקשה לייחס למעשי הנאשם אשר הסיע 5 תושבי האזור, בדרכו לכיוון תל מונד, בעיצומה של תקופה ביטחונית רגישה תוך העמדת הציבור בסיכון. לפיכך, ובהתאם לפסיקה הנוהגת, אליבא המאשימה יש לקבוע את מתחם הענישה בין 12 לבין 30 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית כמתחייב בחוק הכניסה לישראל.
5. באשר לקביעת העונש בגדרי המתחם, זקפה המאשימה לזכות הנאשם את גילו, העדר הרשעות קודמות, הודאתו ונטילת האחריות. משכך, לצורך הרתעת היחיד והרבים, העונש הראוי, כך לדעת המאשימה, הוא 12 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי, קנס, פסילת רישיון בפועל ועל תנאי. בנוסף, עתרה המאשימה לחילוט הרכב ששימש לביצוע העבירה.
6. ב"כ הנאשם לא חלקה על הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם אך הסתייגה מהמתחם לו עתרה המאשימה בהיותו מחמיר יתר על המידה ואינו הולם את מדיניות הענישה הנהוגה. בתוך כך נטען כי הנאשם עובד כנהג הסעות, הגיע למקום עבודה מוכר, והתבקש להסיע חמישה נוסעים, שהחזיקו בעבר באישורי עבודה, והוא שגה כאשר לא בדק את האישורים שהוצגו לו לעומק. כן נטען כי עצם החזקת היתרים קודמים מלמדת כי החשש מפני ביצוע עבירות פליליות או ביטחוניות נמוך יותר. משכך, ועל בסיס פסקי דין המשקפים את מדיניות הענישה הנהוגה, אליבא ההגנה, יש לקבוע מתחם ענישה שמתחיל בעבודות שירות.
7. באשר לקביעת העונש בגדרי המתחם עמדה ב"כ הנאשם על הנסיבות המצדיקות לטעמה התחשבות מוגברת. בין אלו מנתה את גילו של הנאשם, היותו נשוי, אב לתינוקת ואשתו נמצאת בהריון מתקדם, אדם משכיל, שנמצא בתחילת הקריירה המקצועית שלו (הוצגו אסמכתאות - טע/3-טע/4). משכך, עתרה ב"כ הנאשם להשית על הנאשם עונש מתון שאינו כולל רכיב של מאסר בפועל.
8. הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה ואמר: "אני אחמד בן 37, אני מבקש להתחשב במצב שלי, אני בן אדם נקי כל החיים שלי ועשיתי טעות ואני מודה שלא בדקתי לעומק ואני ניסיתי לבדוק כמה שאפשר, הם אנשים גרים בטירה ולא הבאתי אותם מגבול ולא הבאתי אותם מרחוק. אני בן אדם לא מחפש שטויות. אף פעם לא הייתי במשטרה וגם לא עצור למעט התיק זה. לא ידעתי שמשמר הגבול לא בדק אותם, ראיתי אותם בשטח עובדים".

דיון והכרעה

מתחם העונש ההולם

9. מתחם העונש ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה ותוך מתן משקל לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנהוגה, והכל בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

10. האיסורים בחוק הכניסה לישראל באים להגן על זכותה של המדינה לקבוע את הבאים בשעריה, במטרה להגן על ביטחון המדינה והציבור, מפני הסיכון שבחזירתם של תושבים זרים שלא עברו סינון ביטחוני, לישראל. על כך עמד בית המשפט העליון ברקע המצב הייחודי של מבצע "עופרת יצוקה" ברע"פ 3173/09 פארגין נ' מדינת ישראל (5.5.2009) (להלן: עניין פרגין):

"... זכותה וחובתה של מדינה לשמור על שעריה וגבולותיה מפני כניסת הזולת אליה ושהייתו בה שלא כחוק, והרי אלה זכות וחובה שעליהן לא יתכן חולק, בתחום הביטחוני ומעבר לו... אין צורך להיות מומחה בביטחון על מנת להבין, כי לשהייה בלתי חוקית אוסף מגרעות; ראשית - היא הפרת החוק, וזו רעה חולה, ולא זו בלבד, אלא יש בה פוטנציאל ברור לסיכון בטחוני, והיו דברים מעולם; ואין מדינה עלי חלד שלא תיאבק בנכנסים לשטחה באופן בלתי חוקי, לא כל שכן אם יש מהם העלולים לסכן את ביטחונה ואף סיכונה".

11. מלבד עניין פרגין ראוי להזכיר את קודמיו, רע"פ 5198/01 חטיב נ' מדינת ישראל (18.1.2001) (להלן: פרשת חטיב) ורע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל (12.2.2006) (להלן: פרשת אבו סאלם).

12. תיקון 38 לחוק הכניסה לישראל שנכנס לתוקפו ביום 8.4.2024 מפרט שורה של סנקציות אותן ניתן להפעיל נגד אוכלוסיית המסיעים, המליניים והמעסיקים, מתוך הבנה כי תופעת הכניסה לישראל שלא כחוק היא תופעה שאינה רצויה והדרך למיגורה עוברת דרך המסייעים לביצועה, שהם בבחינת חוטאים והמחטיאים (ראו עניין פרגין).

13. לא אפרט את כלל הוראות החוק, אתייחס לעיקריות והרלבנטיות בענייננו.

14. העונש המרבי בגין הסעה, הלנה והעסקה, בחלופה הבסיסית הועמד על ארבע שנות מאסר במקום שנתיים ימים (בכך גם שונתה הגדרת העבירה מעוון לעבירת פשע), ובחלופה המחמירה, כבענייננו (הסעה של שלושה שוהים בלתי חוקיים ומעלה, והעסקה של שני שוהים בלתי חוקיים) הוחמר העונש המרבי מארבע שנות מאסר לשבע שנות מאסר.

15. לעומת זאת, עבירה של כניסה לישראל שלא כדין היא עבירת עוון שהעונש הקבוע בצידה הוא עד שנתיים מאסר. כן נקבע קנס מזערי בשיעור של 10,000 ₪ שלא ניתן לסטות ממנו אלא מטעמים מיוחדים (ר' תיקון 42 לחוק הכניסה לישראל שנכנס לתוקפו ביום 13.7.2025).

16. כידוע, העונש המרבי הקבוע בגין העבירה קובע את גבול הענישה העליון, ויש בו לבטא את השקפת המחוקק באשר לחומרת העבירה והסכנה לציבור הגלומה במי שעובר אותה (ע"פ 3124/18 פלוני נ' מדינת ישראל (14.8.2019); ע"פ 4344/18 גאבר נ' מדינת ישראל (16.8.2019); ע"פ 687/22 טלוי נ' מדינת ישראל (19.5.2022); ע"פ 8515/23 פלוני נ' מדינת ישראל (17.7.2024)).

17. בנוסף, סעיף 12ה'א) לחוק הכניסה לישראל קובע עונש מזערי כדלקמן: "הורשע אדם בעבירה לפי סעיפים 12א(ג), (5) או (6), 2ב12 או 3ב12, לא יפחת עונשו מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו; עונש מאסר לפי סעיף קטן זה לא יהיה, בהעדר טעמים מיוחדים, כולו על-תנאי".

18. הגם שמבחינת עונש המאסר המרבי, והעונש המזערי, אין הבחנה בחוק בין הסעה, הלנה והעסקה שלא כדין, מובן כי האחרונות חמורות יותר. זאת לאור טיב מערכת היחסים בין המעסיק לעובד, והרווח הכלכלי המופק מהעבירה. משכך, גם נקבע לחלופה הבסיסית של העסקה קנס מינימלי, שלא נקבע בעבירת הסעה "רגילה", וכן נקבעו סנקציות נוספות, כנגד המעסיקים.

19. באשר להשפעת העונש המרבי כמו גם לעונש המזערי על מתחם הענישה ועיקרון ההלימה, אפנה לפסקי הדין הבאים. ביחס לעונש מזערי: ראו רע"פ 6621/23 מדינת ישראל נ' גרין (7.4.2025); ע"פ 1693/23 אסלאם נ' מדינת ישראל (3.12.2023); ע"פ 8687/20 פלוני נ' מדינת ישראל (29.8.2021); ע"פ 1288/17 מדינת ישראל נ' שנהר (3.10.2017); ע"פ 4876/15 פלוני נ' מדינת ישראל (3.12.2015); ע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל (27.8.2014). ביחס לעונש המרבי ראו: ע"פ 6015/24 מדינת ישראל נ' נורי (25.3.2025); ע"פ 678/22 טלוי נ' מדינת ישראל (19.5.2022); ע"פ 5617/19 מדינת ישראל נ' פלוני (26.8.2021).

20. במילים פשוטות, הנאשם הורשע בעבירה של הסעה בנסיבות מחמירות. העונש המרבי בגין העבירה הוא שבע שנות מאסר. רבע מעונש מרבי זה, עומד על 21 חודשי מאסר (כולל, כמובן את תקופת המאסר על תנאי). לצד זאת, נקבע קנס מינימלי שלא יפחת מ- 10,000 ₪ אלא מטעמים

מיוחדים שירשמו. חריגה מהעונש המינימלי אפשרית רק בנסיבות בהם מתקיימים "טעמים מיוחדים" ואלו, כפי שנראה להלן, אינם מתקיימים במקרה דנן, אפילו לא בקירוב.

21. הנאשם הפר את החוק ברגל גסה, בכך שהסיע חמישה תושבי האזור השוהים בישראל שלא כדין. ההסעה עצמה התרחשה במרכז הארץ, ואין לו היכרות מוקדמת עם הנוסעים. למספר השוהים הבלתי חוקיים והעדרה של היכרות מוקדמת ישנה השפעה ישירה על גבולות המתחם. כידוע, לרוב הסעה של שוהה בלתי חוקי מוכר היא פחות חמורה מזו של שוהה בלתי חוקי זר, וככל שמספר השוהים הבלתי חוקיים רב יותר, רמת הסיכון מתעצמת.

22. כתב האישום המתוקן אמנם שותק לעניין התמורה שהתקבלה בגין הנסיעה, אך אין לכך משמעות רבה. הנאשם הוא נהג הסעות ואין חולק כי הרכב בו הסיע הנאשם את השוהים הבלתי חוקיים משמש אותו בעבודתו, וההסעה אינה לשם שמיים.

23. הנוסעים אומנם החזיקו בעבר באישורי כניסה לישראל (טע/2), אך אין בכך להוות נסיבה לקולה. מדובר ברישיונות עבודה מוגבלים, אצל מעסיקים ספציפיים, ואחד מהנוסעים החזיק ברישיון תעסוקה רק במרחב התפר. כל רישיונות התעסוקה בוטלו ולא חודשו, באופן המצביע על מסוכנות שאינה פחותה מזו של אלו שמעולם לא החזיקו בהיתר כניסה. אין כל וודאות כי קיומו של היתר שתוקפו פקע, ימנע ביצוע עבירות פליליות או ביטחוניות בעתיד.

24. נכון כי מדובר בהסעה קצרה, אולם, העבירה לא הופסקה בשל חרטה שחש הנאשם על מעשיו, אלא הודות למאמצים שמשקיעים גורמי אכיפת החוק במיגור תופעת הכניסה לישראל.

25. מעשיו של הנאשם יצרו את התשתית המתאימה לביצוע עבירת השהייה הבלתי חוקית, ועודדו את כניסתם של השוהים הבלתי חוקיים לתחומי המדינה. הנאשם הפך את השהות בישראל לכדאית. עסקינן בעבירה שהיא קלה ופשוטה לביצוע, לרוב מבוצעת מבצע כסף וטמון בה סיכון ממשי לחיי אדם (ראו מיני רבים עניין פרג'ין).

26. אמנם, לא הוכח כי נגרם נזק בפועל ממעשיו של הנאשם. אך, יש לזכור כי מידת הנזק אינה נמדדת רק במבחן התוצאה אלא, שיש לבחון אותה אל מול הנזק הפוטנציאלי שעלול היה להיגרם כתוצאה מכניסת השוהים הבלתי חוקיים לישראל, בין אם למטרות ביצוע עבירות פליליות או חלילה וחס לביצוע עבירות ביטחוניות.

27. אוכלוסיית הנכנסים שלא כדין לישראל היא אוכלוסייה המייצרת פלטפורמה לביצוע עבירות פליליות, כגון עבירות רכוש, שהוגדרו זה מכבר כמכת מדינה, ופותחת פתח לזליגת פעילות טרור. על בשרנו, למדנו את מידת הסיכון הנשקפת מתושבי האזור ומעזה, והמערכה המתמשכת חשפה את מעורבותם המשמעותית של שוהים בלתי חוקיים בפעילות טרור.

28. אמנם, הלחימה העצימה בעזה נפסקה, אך אין בכך להוות נסיבה לקולה. כוחות הביטחון עודם פרושים בגבולות המדינה והמצב הביטחוני מתוח. אסור לשכוח כי היו גם כאלו שנכנסו לישראל במסווה של צורכי הומניטריים או צרכי פרנסה, כדי לפגוע באזרחים תמימים וחפים מפשע. ר' לדוגמה - תפ"ח 53504-02-24 מדינת ישראל נ' זידאת ואחרים (8.4.2025) - שני תושבי אזור שנכנסו לכאורה לצורכי פרנסה, גנבו רכב ממכון השטיפה בו עבדו, אחד מהם דרס באמצעות הרכב אזרחים שעמדו בתחנת אוטובוס, וגרם למותה של אישה מבוגרת ולפציעה של אזרחים. כן אפנה לדיונים המקדימים בהצ"ח הכנסת תשפ"ה מס' 1101 - במסגרתם הוצגו נתונים רבים באשר למעורבות תושבי האזור בביצוע עבירות פליליות וביטחוניות.

29. לדאבונו, מהשבת השחורה של השבעה באוקטובר ועד היום, מדינתנו, מתמודדת עם איום ביטחוני, מורכב, רב זירתי, דינמי ומתמשך. השינוי במצב הביטחוני הוא כה דרסטי ונדמה שהפך לשגרה כואבת ומפחידה.

30. תוצאות המתקפה הרצחנית של השבעה באוקטובר חייבות לשמש תמרור אזהרה. במציאות ביטחונית כה מורכבת וקשה, הצורך בהגנה אפקטיבית על שלום הציבור מתעצם וגובר, ויש להבטיח כי המשאבים המוגבלים של כוחות הביטחון יאפשרו סיכול כניסתם של גורמים עוינים לישראל.

31. גם אם אין בכוונת המסיע, המעסיק או המלין, לגרום לפגיעה בביטחון המדינה, לעולם אין לדעת בוודאות מהיכן מגיעים השוהים הבלתי חוקיים ומה מטרותיהם (ראו ע"פ 617/15 רשק מונתסר נ' מדינת ישראל (2.4.2015)).

32. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, המהווה כידוע כלי עזר לקביעת מתחם הענישה. עיון בפסיקה יגלה כי לאורך השנים, מדיניות הענישה הנהוגה, ידעה תמורות ושינויים, שהם פועל יוצא מהמצב הביטחוני המשתנה.

33. בהלכת חטיב נקבע כי העונש הראוי לעבירה של הסעה שלא כדין הוא מאסר בפועל. מדיניות זו רוככה עם השנים, בעיקר לאחר פרשת אבו סאלם. מאז, ועד לפרוץ מלחמת חרבות ברזל, ליבת הפסיקה בעונשי מאסר קצרים, לריצוי בדרך של עבודות שירות. רק במקרי קיצון, העוסקים בהסעה

שיטתית של מספר תושבים זרים ללא היתרים, נידונו נאשמים לעונשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח. מאז השבעה באוקטובר, ניכרת החמרה ברורה, וישנה אף "קפיצת" מדרגה לאחר תיקון 38 לחוק הכניסה לישראל.

34. להלן פסקי הדין אותם מצאתי כרלבנטיים לקביעת המתחם, מרביתם ניתנו לאחר התיקון לחוק. בסקירת הפסיקה יש לתת את הדגש, מעבר למועד ביצוע העבירה, למספר השוהים הבלתי חוקיים, כיוון ההסעה, מרחק ההסעה, האם ניתנה תמורה עבור ההסעה, תקופת העסקה ועוד. ברי כי אין דינו של מי שהסיע, הלן או העסיק תושב זר אחד כדינו של מי שהסיע, העסיק והלן מספר תושבים, ואין דינו של מי שעבר עבירה אחת כדינו של זה שהפר את החוק מספר פעמים. ראו: רע"פ 5094/20 זנאדה נ' מדינת ישראל (30.7.2020); רע"פ 2057/19 מרזוק נ' מדינת ישראל (21.03.2019); עפ"ג 349296-12-24 קבהא נ' מדינת ישראל (23.3.2026); עפ"ג 4511-05-24 חאג' יחיא נ' מדינת ישראל (3.11.2024) - הסעה של 16 שב"חים; עפ"ג 33354-04-24 עקל נ' מדינת ישראל (22.9.2024); עפ"ג 64502-06-24 סאלמה נ' מדינת ישראל (15.7.2024); עפ"ג 62378-06-24 מוצטפא נ' מדינת ישראל (23.9.2024) - ערעור על ת"פ 37379-03-24 - שעניינו הסעה של 3 תושבים זר מיום 15.3.2024 נקבע מתחם ענישה 3-15 חודשים ב"רוח התיקון לחוק"; עפ"ג 46874-01-24 קשקוש נ' מדינת ישראל (3.11.2024); ת"פ 61281-01-25 מדינת ישראל נ' חוראני (24.12.2025) - הוצג על ידי המאשימה; ת"פ 27775-01-25 מדינת ישראל נ' מואסי (12.3.2025) - הוצג על ידי המאשימה; ת"פ 49654-06-26 מדינת ישראל נ' טורשאן (9.11.2025); ת"פ 8840-06-24 מדינת ישראל נ' אדם קבהא (29.10.2024); ת"פ 43617-05-24 מדינת ישראל נ' נאצר (1.10.24); ת"פ 55041-06-24 מדינת ישראל נ' סולומון אלאיב (17.9.2024); ת"פ 12240-05-21 מדינת ישראל נ' אבו כף (29.1.2024); ת"פ 37180-08-24 מדינת ישראל נ' גומאסי (10.12.2024); ת"פ 12196-06-24 מדינת ישראל נ' גרבי (29.10.2024); ת"פ 31326-08-24 מדינת ישראל נ' חפאגיה (29.10.24).

35. נסכם. המחוקק אמר את דברו בתיקון לחוק הכניסה לישראל באופן חד וברור. עבירת ההסעה חמורה במידה ניכרת מעבירה של שהייה שלא כדין, ולכן המתחם בגינה צריך להיות גבוה מהמתחם שנקבע לעבירה שהייה. גם ביחס למתחמי הענישה בעניינם של מסיעים, מעסיקים ומלינים, יש לשמור על יחס הולם בין המעשים השונים בהתאם לקטגוריות שקבע המחוקק, תוך מתן משקל לעונש המרבי בצד העבירות, והעונשים המזעריים שנועדו להגביל את שיקול הדעת השיפוטי, והשפעתם על אורך המאסר המותנה שיוטל.

36. לאור כל האמור, בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערכים המוגנים ובהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה, אני קובעת את מתחם הענישה בין 9 ועד 24 חודשי מאסר לצד רכיבי ענישה נוספים. בנוסף, מכיוון שלרוב, המניע לביצוע עבירות מעין אלו הוא כלכלי גרידא, יש הצדקה להטיל קנסות כבדים כדי לפגוע במוטיבציה הכלכלית שבבסיס העבירה וללמד כי אין כל תועלת בביצועה. מתחם הקנס יעמוד על בין 10,000 ₪ ועד 40,000 ₪.

גזירת העונש המתאים לנאשם

37. לא מצאתי כי מתקיימות נסיבות לחומרה או לקולה המצדיקות חריגה ממתחם העונש ההולם. לפיכך, יש לקבוע עונשו של הנאשם בתוך המתחם תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40א' לחוק העונשין).

38. הנאשם יליד 1989, נשוי, אב לילדה בת 7 ומצפה לילד נוסף. מתגורר עם משפחתו בטירה. בהשכלתו השלים 15 שנות לימוד, בהן לימודי הנדסאי רכב (הוצגו אסמכתאות עט/3). הנאשם עובד בקצביה כשכיר מזה כשנה.

39. לזכות הנאשם אזקוף את הודאתו ונטילת האחריות שחסכה זמן שיפוטי יקר.

40. אין לחובתו של הנאשם הרשעות קודמות וזוהי לו הסתבכותו היחידה עם החוק בתחום הפלילי. בעקבות גילוי מעשה העבירה נעצר הנאשם ושוחרר בתנאי מעצר בית וערבויות כספיות. בתנאים אלו מצוי הנאשם עד היום.

41. מעבר לצורך בהרתעת היחיד, יש להביא בחשבון את הצורך בהרתעת הרבים (סעיפים 140 ו'40ז' לחוק העונשין). גם מבלי להידרש לסטטיסטיקה, מכיוון שבית המשפט בתוך עמו יושב, ניתן להעריך בזהירות כי בשנים האחרונות הועמדו לדין, מאות מעסיקים, מלינים, ומסיעים. עבירות על פי חוק הכניסה לישראל, מצויות על סדר דינו של בית המשפט דרך שגרה. הגם שהאינפלציה בכתב האישום נובעת מאכיפה מוגברת ומושקעים משאבים רבים כדי למנוע כניסה של בלתי מורשים לשטח המדינה ובמגוון דרכים. ברם, אכיפה מוגברת אינה מייצרת פשיעה, היא חושפת את ממדי התופעה העבריינית כמו גם הסיכון הפוטנציאלי לצידה. מתמונת המציאות המשתקפת בעניינם של העוברים על חוק הכניסה לישראל, לא ניתן עוד להעלים עין.

42. הדרך להיאבק בתופעת הכניסה לישראל שלא כחוק או לכל הפחות לצמצמה, עוברת דרך אוכלוסיית המסיעים, המלינים והמעסיקים. המסר העונשי צריך להיות חד וברור, כזה אשר יהיה

בו לשלול את כדאיות ביצוע העבירה. מטרה זו אינה יכולה להיות מושגת על ידי קביעת עונש המצוי בתחתית המתחם. לא בכדי קבע המחוקק שורה של סנקציות בחוק.

43. יתר על כן, איננו נמצאים בימים הראשונים של תיקון 38 לחוק הכניסה לישראל. משמע, אוכלוסיית המסיעים, המלינים והמעסיקים היו אמורים להפנים את הסיכון הנשקף ממעשיהם ואת ההחמרה בענישה. כמו כן, אנו מצויים במהלכה של תקופה ביטחונית קשה ומתמשכת. למרות זאת, נראה כי משיקולים של כדאיות כלכליות והערכת סיכון נמוך להיתפס, רבים מהמסיעים מחליטים לבצע את העבירה. על מנת שסחף הכניסה הבלתי חוקית ייעצר, יש להפוך את המשוואה. השילוב של אכיפה מוגברת וענישה בלתי מתפשרת, הם שיהפכו את ביצוע העבירה לבלתי כדאית בעליל. כפי שנאמר אין ספור, הרתעה היא צו השעה.

44. באשר לסוגיית הרתעה, אפנה לע"פ 25-01-41674 מדינת ישראל נ' עית אלעבדאללה (12.4.2026), שאומנם עוסק במקרה חמור מעניינינו, אך הרציונליים המשפטיים תקפים גם כאן. "הצורך החברתי בהרתעת הרבים, אף הוא בגדר שיקול חשוב ובעל ערך, שעל בסיסו ניתן - ובמקרים המתאימים לכך, גם ראוי - להחמיר בעונשו של העבריין בגבולות ההלימה... הנני ער לכך שנגד דבריי ניצבת הטענה "הרתעה לא עובדת", אשר מושמעת במחוזותינו לעיתים קרובות. טענה זו נסמכת על מחקרים שרובם ככולם נסמכים על מתודולוגיה "רכה" כזאת או אחרת, מבלי להעמיד את הדברים במבחני האקונומטריה המוקפדים, כדרכם של כלכלנים אמפיריים. מחקרי כלכלנים שעושים שימוש באקונומטריה תומכים במסקנה שלעונשי מאסר ארוכים יש אפקט מרתיע... מסקנה זו, מן הסתם, גם עולה בקנה אחד עם השכל הישר; וכפי שהזדמן לי להעיר, הרתעה חלקית ובלתי מספקת ממילא עדיפה על חוסר הרתעה (ראו: ע"פ 3792/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 19-20 (11.11.2018))."

45. שקלול כלל הפרמטרים, בדגש על הצורך בהרתעה היה צריך להוביל להשתת עונש שלא בתחתית המתחם. ראו בנוסף, ע"פ 280/23 מדינת ישראל נ' abker (18.5.23); ע"פ 5832/24 מיזערו נ' מדינת ישראל (6.3.2025).

46. עם זאת, החלטתי שלא למצות את הדין עם הנאשם מכמה טעמים. הראשון, הנאשם נעדר הרשעות קודמות, זוהי לו הסתבכותו הראשונה והיחידה עם החוק, ניכר כי ההליכים מהווים גורם מרתיע ומציב גבול, גם מבלי להשית עליו עונש מאסר בפועל. מסקנה זו מתקבלת גם כשמביאים בחשבון את משך התקופה שהנאשם מצוי בתנאים מגבילים ונמסר כי הוא שומר בדווקנות על תנאי מעצרו ולא נרשמו לחובתו הפרות. שנית, הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן, נטל אחריות על מעשיו, וביקש לקבל עליו את הדין, מבלי שהושגה הסכמה לעניין העונש, ובידיעה ברורה כי עמדת המאשימה היא למאסר בפועל. לא יהיה זה מופרז לומר, כי מעטים הם מאוד המקרים בהם נאשם מבקש לקבל עליו את הדין בשלב כה מוקדם של ההליך, ופעמים רבות נאשמים מנסים להאריך את ההליכים המקדמיים, שלא לצורך. ניהול ההליכים באופן ענייני, מלמד על קבלת אחריות מלאה ובלתי מסיוגת, ומשהיה בהודאה זו ליתר את שמיעת הראיות ולחסוך בזמן שיפוטי יקר, יש לתת לכך ביטוי של ממש בגזירת הדין. שלישית, אשתו של הנאשם, מצויה בחודשי הריון מתקדמים. היא התייצבה לימנו של הנאשם, סיפרה על הקשר הקרוב והאהוב, ועל המאמצים שעורכים כזוג צעיר על מנת לנהל אורח חיים נורמטיבי. התרשמתי מכנות דבריה, וניכר כי לעונש הטלת עונש מאסר בפועל עשוי להשפיע באופן מכריע עליה ועל התא המשפחתי. רביעית, הנאשם נעדר דפוסים עבריינים, אדם משכיל ובעל שאיפות לעתיד. כליאתו וחשיפתו לעבריינים, משמעה, לא רק פגיעה בתעסוקה, במשפחה ובסטטוס המשפחתי, אלא שהחשיפה לעבריינים עלולה להגביר סיכון לעבריינות עתידית. במקרה זה, הנזק החברתי והאישי עלול לעלות על התועלת ההרתעתית. ולטעמי, נכון יהיה לנקוט במקרה דנן, בענישה מדורגת (ראו בהקשר זה דוח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינות, ברשות השופטת בדימוס דורנר). חמישית, התיקון לחוק רווי בסנקציות עונשיות שמטרתם להחמיר בענישה ולמגר את תופעת הכניסה לישראל שלא כחוק. מאסר בפועל, הוא רק מרכיב אחד מבין מרכיבי הענישה. האיזון הראוי יבוא לידי ביטוי בהחמרה של יתר מרכיבי הענישה, בדגש על שיעור הקנס.

בקשת החילוט

47. המאשימה עתרה לחילוט רכב מסוג מרצדס ל.ז. 90721601 אשר שימש את הנאשם לביצוע העבירה בה הורשע. סמכות החילוט נובעת משני מקורות עצמאיים. הראשון, סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) התשכ"ט - 1961 (להלן: הפסד"פ). השני, מכוח הוראת חוק הכניסה לישראל. סמכות החילוט הקבועה בחוק הכניסה לישראל פועלת במקביל לסמכות החילוט הכללית שבפסד"פ, ואינה גורעת ממנה. תכלית החילוט כוללת הרתעה, מניעת רווח מהעבריין ומניעת ביצוע עבירות עתידיות.

48. סעיף 12א(א1) לפי חוק הכניסה לישראל קובע כי בכל מקרה של הרשעה בהסעת שוהה בלתי חוקי - "רשאי בית המשפט שהרשיעו, נוסף על כל עונש, להורות על חילוט הרכב שבו נעברה העבירה, אם האדם שהורשע בעבירה הוא בעליו של הרכב או המחזיק בו דרך קבע, ויחולו לעניין זה הוראות פרק רביעי לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969".

49. סעיף 15ב12 לחוק הכניסה לישראל קובע כדלקמן: "(א) הורשע אדם בעבירה לפי סעיף 12א, למעט סעיפים קטנים (ג)1א)-(ג)6, או 2ב12, יצווה בית המשפט כי נוסף על כל עונש תחולט התמורה שקיבל או שוויה הכספי [תיקון מס' 39] תשפ"ד-2024. (ב) הורשע אדם בעבירה לפי סעיף 12א1(ג) או (ג)6 או 3ב12, יצווה בית המשפט, נוסף על כל עונש, על חילוט רכוש שהוא אחד מאלה, אלא אם כן סבר שלא לעשות כן מטעמים מיוחדים שיירשמו: (1) רכוש של הנידון בקשור לעבירה, ובכלל זה דירת המגורים או העסק שבהם נעברה העבירה; (2) רכוש של הנידון שהוא שווה ערך לרכוש קשור לעבירה.

50. עניינו נכנס לגדר החלופה השנייה. לצד הפגיעה הקניינית הנובעת מחילוט רכב, קיימת זיקה הדוקה בין הרכב לבין ביצוע העבירה, תוך העמדת הציבור בסיכון משמעותי. ככלל ישנה חשיבות וצורך בחילוט כלי רכב המסיעים שוהים בלתי חוקיים, במיוחד בעת הנוכחית בשעה שמדינת ישראל מצויה בתקופה ביטחונית רגישה. על בית המשפט לייצר תודעה עונשית בקרב המסיעים שוהים בלתי חוקיים, כי לצד ענישה ממשית, לא יהסס בית המשפט להורות על חילוט רכבם אשר שימש לביצוע העבירה. לא מצאתי כי קיימים שיקולים המצדיקים הימנעות מחילוט הרכב. ההפך הגמור. נוכח כלל השיקולים עליהם עמדתי לעיל, והצורך לאזן בין כלל רכיבי הענישה, יש להורות על חילוט הרכב.

תוצאה

51. בהינתן המקובץ ובאיזון בין הנסיבות העומדות לזכות הנאשם לבין הנסיבות העומדות לחובתו, אני גוזרת עליו את העונשים הבאים:

א. 9 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות ובהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות מיום 15.4.2026. הנאשם יתייצב ביום 10.8.2026 בשעה 08:00 במשרדי הממונה במפקדת מחוז מרכז של ש"ס.

הנאשם מוזהר כי עליו לעמוד בתנאי ההעסקה ובדרישות הממונה, לרבות בדבר איסור צריכת אלכוהול, וכי כל חריגה מהכללים עלולה להביא להפסקת עבודות השירות וריצוי יתרת עונש המאסר מאחורי סורג ובריח.

ב. 12 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירות על פי חוק הכניסה לישראל, שעניינה הסעה, הלנה או העסקה של תושב זר השוהה בישראל שלא כדין.

ג. קנס בסך 20,000 ש"ח או חודשיים מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.7.2026 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מידי. מוסבר לנאשם כי ניתן לשלם את הקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת מהדרכים הבאות: כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה www.eca.gov.il; מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) *35592 או בטלפון 073-2055000; במזומן בכל סניף של בנק דואר בהצגת תעודת זהות בלבד (או צורך בשוברים).

לבקשת הנאשם - הקנס ישולם מתוך ערבון שהופקד בהליך המעצר, והיתרה תושב לו בכפוף להעדר מניעה חוקית אחרת.

ד. אני פוסלת את הנאשם מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים. הפסילה תימנה במצטבר לכל פסילה אחרת שטרם סיים לרצות. הוסברה לנאשם חובתו בהפקדת רישיונו במזכירות בית המשפט. לא יופקד הרישיון, תחל הפסילה במועד שנקבע לעיל, אך לא תימנה כל עוד לא יופקד הרישיון ולכן לא תסתיים.

ה. הנאשם ייפסל מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים, ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים עבירת על פי חוק הכניסה לישראל.

ו. הרכב יחולט לאוצר המדינה - קרן החילוט האפורופוס הכללי.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט' סיוון תשפ"ו, 25 מאי 2026, במעמד הצדדים.

תפ 40787-01-26 מדינת ישראל, יחידת תביעות שלוחת נתניה נגד אחמד אבו חיט
תפ 40787-01-26 מדינת ישראל, יחידת תביעות שלוחת נתניה נגד אחמד אבו חיט